

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΡ.465 - 466

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κ ε' 31-46

3 Μαρτίου 2019

«Όταν δε έλθη ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού... τότε καθίσει επί θρόνου δόξης αυτού και συναθθήσεται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη» (Ματθ. κε' 31-32)

Με τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου εκπληρώνεται και η τελευταία εξαγγελία του Χριστού. Εγγύηση της εκπλήρωσής της αποτελεί το γεγονός ότι εκπληρώθηκαν όλες οι προηγούμενες εξαγγελίες του Χριστού. Για τούτο ομολογούμε στο σύμβολο της πίστεως «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Για την Εκκλησία, πέραν από τον τρόπο, τον σκοπό αλλά και τον χρόνο εκδήλωσης της, η Δευτέρα Παρουσία αποτελεί μια πρόσθετη έκφραση της αγάπης του Τριαδικού Θεού προς τον άνθρωπο. Την ομολογεί μάλιστα με τόση βεβαιότητα, που την κατατάσσει ανάμεσα στις σωτηριώδεις ενέργειες του Χριστού που έχουν συντελεστεί, όπως «η Σταυρική θυσία, η Ταφή, η τριήμερη Ανάσταση, η Ανάληψη στους ουρανούς, η εκ δεξιών Καθέδρα».

Για τούτο η Εκκλησία θεωρεί όχι μόνο δικαιολογημένη, αλλά και αναγκαία την ευχαριστία, την προσκύνηση και τη δοξολογία του Τριαδικού Θεού. Και τούτο γιατί, όπως αναφέρεται σε μια ευχή της Θείας Λειτουργίας: «Συ εκ του μη όντος εις το είναι ημάς παρήγαγες, και παραπεσόντας ανέστησας πάλιν, και ουκ απέστης πάντα ποιών, έως ημάς εις τον ουρανόν ανήγαγες και την βασιλείαν σου εχαρίσω την μελλουσαν».

Η παρούσα ζωή, όπως και η μέλλουσα, αποτελούν, λοιπόν, έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Αφού δε ο Χριστός, κατά την πρώτη του παρουσία, ενεργούσε και έπασχε ως εκπρόσωπος της ανθρωπότητας, τότε όταν θα έρθει ως «Υιός του Ανθρώπου» για να κρίνει την ανθρωπότητα, θα την κρίνει με το κριτήριο της αγάπης. Μιας ανιδιοτελούς αγάπης που προσφέρεται σε κάθε άνθρωπο ανεξαρτήτως φύλου, εθνικότητας ή θρησκείας. Μιας αγάπης από την οποία δεν εξαιρείται ούτε ο εχθρός. Μιας αγάπης την οποία εκδηλώνει ο Θεός καθημερινά στον άνθρωπο, με αποκορύφωμα τη Σταυρική του θυσία. Αυτή η αγάπη, με τη διαχρονική διάστασή της, βρίσκει τη δικαίωσή της στο σημερινό ευαγγέλιο, αφού ανταμείβεται το «εποιήσατε» και καταδικάζεται το «ουκ εποιήσατε». Σήμερα τονίζεται με ξεκάθαρο τρόπο, ότι η παράλειψη της αγάπης μπορεί να έχει τόσο μεγάλες και καταστροφικές συνέπειες για τον άνθρωπο.

Ανάμεσα στον άνθρωπο, λοιπόν, και τον Χριστό παρεμβάλλεται ο συνάνθρωπος. Για τούτο όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο, τόσο το «εποιήσατε », όσο και το «ουκ εποιήσατε» συνδέεται άμεσα με τον Χριστό, έστω κι αν Αυτός δεν αναγνωρίστηκε σήμερα από καμιά ομάδα ανθρώπων. Ο Χριστός βρίσκεται στο πρόσωπο του καθενός από τους συνανθρώπους μας που μας περιβάλλουν. Στο πρόσωπο του πιο απλού και ταπεινού που έχει ανάγκη από τροφή, νερό, ρούχο, φιλοξενία ή και απλή επίσκεψη και παρηγοριά.

Ο Χριστός, λοιπόν, ζητά από μας πράγματα απλά, μικρά και καθημερινά και στα οποία ο καθένας μπορεί να ανταποκριθεί. Ο Χριστός δε θα μας κρίνει γιατί δεν λύσαμε το πρόβλημα της πείνας ή της φτώχειας και της στέγης στον κόσμο. Ο Χριστός θα μας κρίνει για αυτό που μπορούσαμε να κάνουμε, αλλά δεν το κάναμε. Ο Χριστός θα μας κρίνει γιατί αδιαφορήσαμε για τον συνάνθρωπο που βρέθηκε στα πόδια μας κι εμείς αρνηθήκαμε να τον βοηθήσουμε γιατί, όπως ακούσαμε σήμερα, στο πρόσωπό του βρισκόταν ο ίδιος: «Εφ'όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε».

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου είναι τόσο βέβαιη όσο και η παρούσα ζωή. Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου θα είναι ένδοξη αφού, όπως ακούσαμε σήμερα, «θα τον συνοδεύουν όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει στον μεγαλόπρεπο θρόνο. Τότε θα συναχτούν μπροστά Του όλα τα έθνη, και θα τους ξεχωρίσει όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια». Η κρίση που θ'ακολουθήσει θα είναι γενική και πανανθρώπινη. Κατά τον Απόστολο Παύλο, «όλοι πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει ο καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. ε' 10).

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, πέραν από την κρίση των ανθρώπων και την ανταμοιβή ή την καταδίκη αντίστοιχα του καθενός, θα αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη και θα καταργήσει την αμαρτία και τον θάνατο. Τέλος, θα ακολουθήσει ζωή αιώνιος ή κόλαση αιώνιος. Παρούσα και μέλλουσα ζωή είναι αλληλένδετες και οι δύο φάσεις της ζωής είναι δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο. Η πρώτη είναι προσωρινή για να την αξιοποιήσει ο άνθρωπος. Η δεύτερη είναι αιώνια. Αν και αυτή είναι δώρο του Θεού την ίδια στιγμή γίνεται αγώνισμα για την κατάκτησή της. Η παρούσα ζωή είναι δοσμένη από τον Θεό στον άνθρωπο. Η μέλλουσα ζωή, αν και είναι και πάλι δοσμένη από τον Θεό, εν τούτοις δεν είναι δεδομένη για τον άνθρωπο. Αυτήν πρέπει να την κατακτήσει, ιδιαίτερα μέσα από την αγάπη, αφού η πίστη θεωρείται δεδομένη. Μια αγάπη που όταν, μέσα από την ανιδιοτέλεια, προσφερθεί σαν «ευλογία» στον συνάνθρωπο, τότε αυτή τον κατατάσσει, κατά τον ίδιο τον Χριστό, σε «ευλογημένο» του Πατρός Του. Κι αυτή η «ευλογία» εξαργυρώνεται με την αιώνια ζωή.

Η Δευτέρα Παρουσία και κατ'επέκταση η τελική κρίση είναι αναμενόμενα. Δεν έχει σημασία το πότε θα γίνουν. Σημασία έχει το πόσο έτοιμοι θα είμαστε εμείς. Ας μην αναβάλλουμε για αύριο αυτό που έπρεπε να γίνει από χθες. Ας αρχίσουμε τουλάχιστον από σήμερα. Αν ονειρευόμαστε την αιώνια ζωή, τότε ας προχωρήσουμε στην ενεργουμένη αγάπη. Μόνο μέσα από αυτήν θα αναγνωρίσουμε τον Χριστό. Ας μην υποτιμήσουμε κανένα. Ας μην αδιαφορήσουμε για κανένα, όσο άγνωστος ή ασήμαντος κι αν είναι. Στο πρόσωπο του καθενός ας αντικρίζουμε τον «ελάχιστο αδελφό» του Χριστού. Μέσα από αυτή την αναγνώριση ας ευχηθούμε ν'ακούσουμε κι εμείς το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν Βασιλείαν » Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

10 Μαρτίου 2019

Μια συμφωνία κάνει στο σημερινό ιερό Ευαγγέλιο ο Κύριος με όλους τους πιστούς. Εάν συγχωρούμε τους ανθρώπους για τα αμαρτήματα που μας έχουν κάνει, μας λέει, και ο ουράνιος Πατέρας μας θα συγχωρήσει και τα δικά μας αμαρτήματα. Εάν όμως δεν τους συγχωρούμε, τότε ούτε ο Πατέρας μας θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας.

Γιατί όμως ο Κύριος κάνει αυτή την απαράβατη συνθήκη; Γιατί θέτει τη δική μας συγχωρητικότητα ως προϋπόθεση της δικής μας συγχωρήσεως και σωτηρίας; Γιατί αρνείται να μας βάλει στον Παράδεισο, εάν εμείς δεν συγχωρούμε όσους μας αδικησαν;

Διότι θέλει να μας δείξει πόσο μεγάλη αρετή είναι η συγχωρητικότητα: αρετή η οποία μας εξομοιώνει με τον Θεό, ο Οποίος είναι πολυέλεος, συγχωρεί καθημερινά τα αμέτρητα αμαρτήματά μας. Ζητά λοιπόν από εμάς να Του μοιάσουμε, να κάνουμε ό,τι κάνει διαρκώς Εκείνος. Όπως Εκείνος συγχωρεί καθημερινά όλους μας και συχώρησε επάνω στο Σταυρό Του ακόμη και τους σταυρωτές Του, ζητά να ακολουθήσουμε κι εμείς το δικό Του παράδειγμα. Να συγχωρούμε τα αμαρτήματα των άλλων. Όσο μεγάλα κι αν μας φαίνονται, όσο κι αν μας έχουν πικράνει. Κατανοώντας μάλιστα ότι αυτά στην πραγματικότητα είναι πολύ μικρά και ασήμαντα, αν συγκριθούν με τις τόσο πολλές δικές μας αμαρτίες προς τον Θεό.

Ο Κύριος ζητά επιπλέον ως όρο της σωτηρίας μας τη συγχωρητικότητα, διότι χωρίς αυτή δεν μπορούμε να ζήσουμε ούτε σ' αυτή τη ζωή. Χωρίς συγχωρητικότητα η ζωή μας γίνεται κόλαση, αφαιρεί την ειρήνη από μέσα μας, κάνει τη ζωή μας ένα δράμα.

Τέλος, ο Κύριος μας ζητά να συγχωρούμε, διότι εάν εδώ, στη γη, δεν μπορούμε να συγχωρέσουμε τους αδελφούς μας, δηλαδή να τους χωρέσουμε στην καρδιά μας, τι θα κάνουμε στην άλλη ζωή; Πώς θα αντέχουμε εκεί ο ένας τον άλλον; Θα έχουμε κακία και μνησικακία και μέσα στον Παράδεισο; Αλλά τότε θα γίνει ο Παράδεισος κόλαση! Μας λέει λοιπόν ο Θεός: Εάν θέλετε να χωρέσετε στον Παράδεισο, πρέπει να χωρέσετε τους αδελφούς σας και στην καρδιά σας. Να τους συγχωρείτε και να τους αγαπάτε.

Ο Κύριος προχωρεί τώρα στο θέμα της νηστείας. Όταν νηστεύετε, λέει, μη γίνεσθε σαν τους υποκριτές σκυθρωποί και περιλυποί. Διότι αυτοί παίρνουν την έκφραση καταβεβλημένου ανθρώπου, για να φανούν στους ανθρώπους ότι νηστεύουν. Έτσι όμως δέχονται ολόκληρη την αμοιβή τους από τους επαίνους των ανθρώπων. Εσείς, όμως, όταν νηστεύετε, να είστε χαρούμενοι για να μην καταλαβαίνουν οι άλλοι ότι νηστεύετε. Και ο Θεός Πατέρας σας αυτό που κάνετε κρυφά, θα σας το ανταποδώσει φανερά στην άλλη ζωή. Μην επιζητείτε, λοιπόν, ανθρώπινους επαίνους και πρόσκαιρες αμοιβές. Μη μαζεύετε επίγειους θησαυρούς, τους οποίους ο σκόρος, η σαπίλα και η σκουριά καταστρέφουν και κλέβουν οι κλέφτες. Μαζεύετε ουράνιους θησαυρούς, τους

οποίους κανείς δεν μπορεί να καταστρέψει ή να κλέψει. Η καρδιά σας να είναι προσκολλημένη στον Θεό και στα ουράνια. Διότι εκεί που είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας.

Εδώ λοιπόν ο Κύριος κάνει μια διάκριση ανάμεσα στους επίγειους και στους ουράνιους θησαυρούς. Σε ποιους επίγειους θησαυρούς αναφέρεται; Οι άνθρωποι τότε αποθήκευαν ως θησαυρούς διάφορα προϊόντα της γης, μεταλλικά αντικείμενα και πολυτελή ενδύματα. Τα προϊόντα της γης όμως σάπιζαν, τα μεταλλικά αντικείμενα σκουριάζαν και τα ενδύματα τα έτρωγε ο σκόρος. Και όσοι είχαν πολύτιμα αντικείμενα από χρυσό, ασήμι και χαλκό, έτρεμαν διαρκώς μην τα χάσουν από τους κλέφτες. Όσοι λοιπόν κατείχαν υλικούς θησαυρούς, είχαν καθημερινή αγωνία μήπως γίνουν θύματα ληστειών ή μήπως καταστραφούν οι θησαυροί τους. Κι αυτή ακριβώς η αγωνία τους ταλαιπωρούσε και τους εξαθλιώνει.

Μήπως, όμως, παθαίνουμε κάτι παρόμοιο κι εμείς, όταν έχουμε κάποια προσκόλληση στα λίγα ή πολλά υλικά αγαθά μας; Στα σπιτία μας, στα αυτοκίνητά μας, στα ρούχα μας, στα ηλεκτρικά μηχανήματά μας, στα χρήματά μας;

Αλλά ο Κύριος σήμερα μας λέει ότι όλα αυτά τα υλικά αγαθά δεν είναι ασφαλισμένα, δεν είναι μόνιμα, δεν είναι αληθινά. Δεν δίνουν ευτυχία. Αντίθετα μας υποδουλώνουν σε μία σκληρή τυραννία. Αιχμαλωτίζουν το νου μας στα μικρά και επίγεια και δεν μας αφήνουν να ποθήσουμε τα υψηλά και αιώνια.

Μην ξεγελιόμαστε, λοιπόν. Μην παρασυρόμαστε από τα ασήμαντα και χάνουμε τα ανεκτίμητα, τα μόνιμα, τα αληθινά, τα αιώνια πλούτη. Κι αυτά τα πλούτη είναι οι άγιες αρετές του Χριστού, οι καρποί του Αγίου Πνεύματος: η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η ανεκτικότητα, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια. Σ' αυτούς τους ουράνιους θησαυρούς να στρέψουμε τον νου μας, αυτούς να αγαπήσουμε, να ποθήσουμε και να κατακτήσουμε. Μ' αυτούς τους θησαυρούς να γεμίζουμε τις αποσκευές μας για το ουράνιο ταξίδι μας. Έτσι θα γίνουμε πλούσιοι, πάμπλουτοι, αιώνια πανευτυχείς.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 24 - 26. 32 - 40

Ευαγγέλιον: Ιωάν. α' 44 - 52

17 Μαρτίου 2019

«Ραββί, σύ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σύ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ»

Μένει έκπληκτος ο Ναθαναήλ, όταν ο Ιησούς του λέει: «πρό τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε». Και πολύ λογικά. Αλλά ασφαλῶς ἡ θεία διορατικὴ ικανότητα του Ιησοῦ, το ὅτι εἶδε ἀπὸ πρὶν τον Ναθαναήλ, δεν ἦταν ἀρκετὴ για να προκαλέσει τὴν εμπνευσμένη ομολογιακὴ διακήρυξή του. Αυτὴ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ ἴδια ἡ θεία εμφάνιση του Ιησοῦ προκάλεσε τὴν επιπλέον έκπληξη του Ναθαναήλ. Ο πιστὸς Ἰσραηλίτης, που γνωρίζει και ἐμβαθύνει στις Γραφές, εἶδε μπροστὰ του, ἀποκαλυπτόμενη τὴν εικόνα, τὴν θεία προέλευση και καταγωγὴ του Ιησοῦ και το διεκήρυξε. Και δέχτηκε τὴ πρόσκληση του Κυρίου.

Αυτό που εἶδε βέβαια, δεν εἶναι μια κοινὴ εικόνα, σαν κι αὐτές που βλέπουμε γύρω μας, μέσα στους ναοὺς ἢ στο εικονοστάσι του σπιτιοῦ μας. Ο Ναθαναήλ εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ, ἓνα μοναδικὸ προνόμιο. Ἐβλεπε μπροστὰ του τον ἴδιο τον Κύριο, τον «υἱὸν τοῦ Θεοῦ». Αὐτὸν ἐμπιστεύτηκε, Αὐτὸν ἀκολούθησε, και Αὐτὸν διέδωσε μετὰ, ὅπως και οἱ ἄλλοι μαθητὲς του Κυρίου. Τὴ μοναδικὴ ευκαιρία να ζήσουν δίπλα στον Κύριο και Θεὸ μας, εἶχαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι που δέχτηκαν τὴν πρόσκλησή Του και Τον ἀκολούθησαν.

Στὴ σημερινὴ ευαγγελικὴ περικοπὴ, ἀγαπητοὶ μου, εἶδαμε τὴν πρόσκληση του Φίλιππου και του Ναθαναήλ. Για μας τους ἀπλοὺς ἀνθρώπους, πιστοὺς, ὁμως, ἀκολουθοῦς τῆς διδασκαλίας του Ιησοῦ, για μας, που βρισκόμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν προνομιακὴ ἐποχὴ, παραμένει ἡ μνήμη, που μας παρέδωσαν, ἡ ζωὴ και ἡ σωτηριώδης διδασκαλία του Κυρίου.

Ὅσοσο, ἐπειδὴ εἴμαστε ἐμψυχα ὄντα, με υλικὸ περίβλημα, θέλουμε να βλέπουμε τον Κύριό μας, και με τὴν ἀνθρώπινη μορφή Του. Ἐχουμε δημιουργήσει τὴν εικόνα Του. Ἡ ἀνθρωπόμορφη ἀπεικόνιση του Θεοῦ βοηθᾷει τον ἀνθρώπο που δύσκολα κατανοεῖ το ἄυλο. Συμπληρώνει τὴν εσωτερικὴ ἀναζήτηση του θρησκευόμενου ἀνθρώπου. Τον νιώθουμε ἐτσι πιο κοντὰ μας. Ζώντας ὡς υλικά ἀτομα, νιώθουμε με τὴν ἀπλὴ ἀνθρώπινη λογικὴ μας, ὅτι ἐφόσον ἔζησε κοντὰ μας, μ' αὐτὴ τὴν εικόνα, ὡς τέλειος ἀνθρώπος, μας καταλαβαίνει περισσότερο. Τον νιώθουμε περισσότερο κοντὰ μας. Προσφεύγουμε στὴν εικόνα Του, προσευχόμενοι, παρ' ὅλο που πιστεύουμε ὅτι δεν εἶναι αὐτὴ και μόνο ἡ εικόνα, ο Χριστὸς, γιατί ὡς Θεὸς βρίσκεται παντοῦ. Ἄλλωστε «οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ!» Ἀνάλογη τιμὴ ἀποδίδουμε και στὴν Παναγία μας και στους ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, προσκυνώντας τις εἰκόνες τους. Οἱ εἰκόνες των ἁγίων, υπενθυμίζουν σε μας, το παράδειγμα τῆς ζωῆς τους. Ἐνισχύουν τον ἀγώνα μας για τὴν ἀρετὴ. Τονώνουν τὴν πίστη ὅτι εἶναι δυνατό να προσεγγίσουμε τὴν τελειότητα. Προσευχόμαστε, λοιπόν, και μπροστὰ στις εἰκόνες των ἁγίων μας, και ἰδιαίτερα στὴ Μητέρα του

Θεανθρώπου Χριστού. Θεωρούμε ότι ως άνθρωποι που υπήρξαν, επειδή γνωρίζουν τις αδυναμίες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, παραμένουν οι σταθεροί πρεσβευτές μας, ενώπιον του Κυρίου. Ζητούμε μέσω αυτών τη βοήθεια του Θεού, που γνωρίζει τις ανάγκες και επιθυμίες μας. Συμβαίνει κάποτε και αποδίδεται θαυματουργική ιδιότητα σε συγκεκριμένες εικόνες αγίων. Παρατηρούνται πολλά εξωλογικά γεγονότα, που συνδέονται με αγίους και εικόνες. Είναι θαύματα! Και θαύματα συμβαίνουν! Φυσικά δεν είναι κατά παραγγελία τα θαύματα. Ο Θεός γνωρίζει, πότε είναι που πρέπει να παρέμβει. Οποσδήποτε, όμως, για να συμβεί ένα θαύμα, χρειάζονται δυο παράγοντες. Το ένα είναι η δυνατή, σταθερή και χωρίς αμφιβολίες πίστη μας στη θεία δύναμη. Το δεύτερο, που είναι απαραίτητο, η θεία παρέμβαση. Το θαύμα, αγαπητοί μου, συμβαίνει απρόσμενα, σαν μια αστραπή. Είναι το σημείο όπου, η χωρίς αμφιβολίες και επιφυλάξεις δυνατή πίστη μας, συναντά την επέμβαση της θείας αγαθότητας και δύναμης. Δεν είναι συνεπώς, απλώς και μόνο η ύπαρξη μιας εικόνας.

Μια παρεξηγημένη όμως, ειδωλολατρική σχεδόν, προσκόλληση στις εικόνες ή και τα λείψανα των αγίων, αγαπητοί μου, προκάλεσε μια περίοδο αναστατώσεων στην Εκκλησία μας, με πολλές ακραίες και απαράδεκτες εκδηλώσεις. Ονομάστηκε εικονομαχία. Χρειάστηκε να περάσει πολύς χρόνος, να μεσολαβήσουν δεκάδες χρόνια, για να επανέλθει στα κανονικά της επίπεδα, η εκκλησιαστική ειρήνη, με την αποκατάσταση των εικόνων, με την ορθή θέση και σημασία τους. Για την ημέρα αυτή, της αποκατάστασης της απόδοσης της τιμητικής προσκύνησης των εικόνων, η Εκκλησία μας γιορτάζει, την Κυριακή της Ορθοδοξίας, σήμερα. Προσκυνούμε τις εικόνες των Αγίων μας. Αποδίδουμε την τιμή και τον σεβασμό, που τους αρμόζει. Πιστοί στη διδασκαλία του Χριστού, οι άγιοι της Εκκλησίας μας, αγωνίστηκαν αποτελεσματικά μέχρι το τέλος της ζωής τους. Πιστεύουμε ότι πέτυχαν να ζουν κοντά στον Κύριο, που υπηρέτησαν στη ζωή τους. Αυτούς τους ξεχωριστούς, τιμημένους αγωνιστές της ζωής, τους θεωρούμε μεσάζοντες προς τον Θεό, γιατί ως άνθρωποι κατανοούν τις αδυναμίες και τα προβλήματά μας. Με τη δική τους πρεσβεία ενώπιον του Θεού, απολαμβάνουμε τη θαυματουργική παρουσία της αγάπης Του. Συμβαίνουν γεγονότα, θαύματα, που δικαιώνουν τις προσευχές μας και μας ανακουφίζουν από έκτακτες και σοβαρές προβληματικές περιστάσεις. Αλλά τον Χριστό ευχαριστούμε και δοξολογούμε, σ' Αυτόν και μόνον, αποδίδουμε την τιμή, την προσκύνηση, αλλά κυρίως τη λατρεία μας. Αντικρίζουμε τον Χριστό, στις εικόνες Του, με σεβασμό, αφοσίωση και αγάπη. Προσπαθώντας να Τον δούμε νοερά ζώντα μπροστά μας, διακηρύττουμε μαζί με τον Ναθαναήλ, Δάσκαλε, «σύ εί ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ»!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10-β' 3.

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1-12

24 Μαρτίου 2019

«Τέκνον,αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου».

Αυτό που βλέπουμε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι ότι η ζωή μας πλέει μέσα στο πέλαγος της Θείας ευσπλαχνίας. Γιατί, αν ο Κύριος δεν ήταν αγαθός, φιλόανθρωπος και ελεήμονας, ούτε μια στιγμή δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε με άνεση, με χάρη, με ελπίδα και παρηγοριά. Το ευτύχημα είναι ότι ο φιλόανθρωπος Θεός, μας ευσπλαχνίζεται και παρ' όλη την αναξιοτήτά μας, λόγω των πολλών αμαρτιών μας, είναι πάντοτε κοντά μας και μας ανέχεται, μας ελεεί, μας ανορθώνει και μας χορηγεί πλούσια τα αγαθά Του. Ο Κύριος, σήμερα, έχει τελειώσει την περιοδεία Του κι επιστρέφει στην Καπερναούμ για να ξεκουραστεί. Μολις, όμως, γίνεται γνωστό ότι βρισκόταν εκεί σε κάποιο σπίτι, αμέσως συγκεντρώνονται πολλοί, ώστε να μην υπάρχει χώρος, ούτε και έξω από την πόρτα. Έρχονται τότε μερικοί προς Αυτόν φέροντες έναν παράλυτον, που τον βαστάζουν τέσσερα άτομα, που επιμένουν οπωσδήποτε να Τον πλησιάσουν. Κι επειδή δεν μπορούν να τον φέρουν κοντά στον Κύριο, εξαιτίας του πλήθους, βγάζουν τη στέγη στο σημείο που ήταν ο Ιησούς, κάμνουν άνοιγμα και κατεβάζουν το κρεβάτι, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος. Ο Ιησούς βλέποντας την πίστη των τεσσάρων και του παραλυτικού, λέει στον τελευταίο: «Τέκνον αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου». Ο Κύριος με τη στάση Του αυτή, έναντι του Παραλύτου, μας δίνει σήμερα την ευκαιρία να δούμε κι εμείς πόσο σπουδαία σημασία έχει και για μας η συγκώρηση των αμαρτιών μας.

Είναι αλήθεια ότι αυτοί που κατέβασαν από τη στέγη τον παραλυτικό, μπροστά στον Κύριο, δεν περίμεναν ν' ακούσουν λόγους για συγκώρηση αμαρτιών τη στιγμή εκείνη. Αυτό που τους ενδιέφερε πρώτιστα ήταν η υγεία του σώματος του παραλύτου. Ο καρδιογνώστης, όμως, Κύριος, που είναι ο γιατρός των ψυχών και των σωμάτων μας, θεώρησε ως περισσότερο κατεπείγουσα την θεραπεία της ψυχής του. Συγχώρεσε πρώτα τις αμαρτίες του, για να του χαρίσει έτσι ριζική και ουσιαστική θεραπεία. Το ίδιο συνέβη και με το πλήθος που ήσαν εντός και εκτός της κατοικίας. Ο λόγος αυτός του Κυρίου θα φάνηκε και σ' αυτούς παράδοξος και άσχετος. Τα πράγματα, όμως δεν είναι έτσι, γιατί ο Κύριος με το Θεϊκό Του βλέμμα εισέδυσσε πολύ βαθύτερα στο πρόβλημα του ανθρώπου. Διέκρινε, δηλαδή ότι πριν από το σώμα είχε ασθενήσει η ψυχή του και ότι, επομένως, ήταν ανάγκη πρώτα εκείνη να θεραπευθεί. Συγχρόνως, όμως, με την ενέργειά Του αυτή μας διδάσκει ότι η υγεία του σώματος είναι πολύ στενά συνδεδεμένη με την κατάσταση της ψυχής. Γιατί η ψυχή, αν ζει κοντά στον Θεό, κατά κανόνα θα ζει απρόσκοπτα και το σώμα. Αν όμως η ψυχή εκτροχιάζεται σε ζωή αφύσικη, λανθασμένη και αμαρτωλή, τότε κατά γενική ομολογία χάνουν την αρμονία τους πολλές λειτουργίες του οργανισμού και μπαίνει σε δοκιμασία, σε περιπέτειες και σε ταλαιπωρία, το σώμα.

Το ίδιο είναι που συνέβη και με τους πρωτοπλάστους .Μετά την παράβαση της εντολής του Θεού, έφεραν στη ζωή τους αλλά και σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, τον φόβο, τον πόνο, τον ιδρώτα, την αρρώστια και τον θάνατο. Πέρα από αυτό, όμως, και σε ειδικότερες περιπτώσεις, παρατηρούμε το ίδιο. Οι ασωτείες και οι καταχρήσεις, τα ποτά και το μεθύσι, το κάπνισμα και τα ναρκωτικά, η ηθική

ασυδοσία και τα ποικίλα ακατονόμαστα σαρκικά πάθη, προξενούν συγκεκριμένες σοβαρές ασθένειες και φέρνουν κατάπτωση και φθορά στο σώμα. Αλλά και εσωτερικά πάθη, όπως ο θυμός, ο φθόνος, η κακεντρέχεια και μοχθηρία, καταπονούν τον οργανισμό και δυσχεραίνουν πολλές λειτουργίες του. Βέβαια, για να είμαστε και δίκαιοι, υπάρχουν και ασθένειες, που οφείλονται σε άλλους λόγους. Και σ' αυτές τις περιπτώσεις, όμως, η κατάσταση της ψυχής επηρεάζει την εξέλιξή τους. Συντείνει, δηλαδή, στην επιδείνωση ή τη θεραπεία τους. Γι' αυτό έχουμε χρέος πρώτιστα να φροντίζουμε την υγεία της ψυχής. Να τη διατηρούμε απρόσβλητη από τους μολυσμούς και τα μικρόβια της αμαρτίας και σταθερή στην αρετή. Και ν' αγρυπνούμε όχι μόνο στις εξωτερικές πράξεις, αλλά και στις εσωτερικές σκέψεις και διαθέσεις. Γιατί ο Χριστός ως Θεός βλέπει ξεκάθαρα τον εσωτερικό μας κόσμο και θα μας ζητήσει λόγο για ότι λαμβάνει χώρα εκεί. Καλό θα είναι να δούμε την αλήθεια αυτή στη συνέχεια του περιστατικού.

Ανάμεσα στον κόσμο, που άκουε τη διδασκαλία του Κυρίου και είδαν και τη σκηνή με τον παραλυτικό, ήταν και μερικοί γραμματείς. Αυτοί επειδή γνώριζαν πολλά, έτρεφαν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και φυσικά δεν ήθελαν να παραδεχθούν τον Κύριο μας, ως Μεσσία. Γι' αυτό όταν Τον άκουσαν να βεβαιώνει τον παραλυτικό ότι εξαλειφθηκαν οι αμαρτίες του, αγανάκτησαν και άρχισαν να σκέφτονται στις καρδιές τους κακούς λογισμούς εναντίον του Κυρίου. Ο νους τους ολοσκοτέινος και ταραγμένος αμφισβητούσε με οργή και απέρριπτε το κύρος και την εξουσία του Θεανθρώπου.

Ακούοντας οι Γραμματείς, που καθόντουσαν εκεί, τη διδασκαλία του Κυρίου συλλογίζονταν μέσα τους. Μα πώς μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας τον Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνον ένας, ο Θεός. Αμέσως κατάλαβε ο Χριστός ότι αυτά σκέπτονται και τους λέει: «Γιατί κάμνετε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό σας; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο; Σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου ή να του πω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα;». Για να μάθετε, λοιπόν, ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί πάνω στη γη αμαρτίες, λέει στον παράλυτο: «Σ' εσένα το λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Εκείνος σηκώθηκε αμέσως, πήρε το κρεβάτι του και μπροστά σ' όλους βγήκε έξω, έτσι που όλοι θαύμαζαν και δόξαζαν τον Θεό. «Τέτοια πράγματα», έλεγαν «ποτέ μέχρι τώρα δεν έχουμε δει».

Είχε, λοιπόν, ο Κύριός μας την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες, όπως απέδειξε με το θαύμα αυτό. Γιατί και Θεός αληθινός είναι και γεμάτος από αγάπη για τον αμαρτωλό άνθρωπο. Δεν είδαμε με πόση στοργή απευθύνθηκε στον παράλυτο: «Τέκνον» του είπε. «Παιδί μου». Την εξουσία, όμως, αυτή ο Κύριός μας δεν την είχε μόνο τότε. Την έχει πάντοτε και την έχει και σήμερα. Γι' αυτό και πριν φύγει από τον κόσμο μας, συνέστησε το Μυστήριο της Μετάνοιας και Εξομολόγησης για να λαμβάνουμε την άφεση των αμαρτιών μας. Και τη χαρίζει την άφεση αυτή, σ' όλους εκείνους, που με μετάνοια προσέρχονται στην εξομολόγηση και ενώπιον του πνευματικού της Εκκλησίας καταθέτουν τις αμαρτίες τους στα πόδια του Χριστού. Είναι αυτό γεγονός που το μαρτυρεί η πείρα εκατομμυρίων ανθρώπων δια μέσου των αιώνων. Αν αυτό το κάνουμε με ειλικρίνεια, τότε να είμαστε κι εμείς βέβαιοι ότι θ' ακούσουμε τη φωνή του Κυρίου «τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου», που θα μας γεμίσει με χαρά και αγαλλίαση. Γένοιτο.

† **Ηγούμενος Χρυσορροιάτισσης Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Σταυροπροσκυνησεως)

Απόστολος: Εβρ. δ' 14-16, ε' 1-6

Ευαγγέλιο: Μάρκ. η' 34-38, θ' 1

31 Μαρτίου 2019

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μου» (Μάρκ. η' 34)

Η παρουσία του Χριστού μέσα στην ιστορία, κρίνεται τόσο σημαντική που την χωρίζει σε περίοδο πριν και μετά από Αυτόν. Όμως, ο Χριστός δεν ήρθε ούτε για να χωρίσει την ιστορία αλλά και ούτε απλά για να τον καταγράψει η ιστορία. Ο Χριστός ήρθε για να επηρεάσει την ιστορία και ιδιαίτερα να τη μεταμορφώσει. Έτσι, αν η ιστορία καταγράφει την πορεία, αλλά και τη συμβολή της παρουσίας του ανθρώπου δια μέσου των αιώνων, ο Χριστός με την παρουσία καθώς και με τον τρόπο ζωής Του, έρχεται να προβάλει ένα νέο τρόπο ζωής και συμπεριφοράς. Και το σημαντικότερο, αυτόν τον νέο τρόπο ζωής και συμπεριφοράς δεν τον προβάλλει ούτε θεωρητικά, αλλά ούτε και προστακτικά. Αυτόν τον νέο τρόπο ζωής τον εφαρμόζει πρώτος μέσα από τη δική Του ζωή. Και αυτός είναι ο τρόπος της αγάπης, της προσφοράς και της θυσίας.

Όπως αποκάλυψε ο ίδιος :«Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για όλους» (Μάρκ. ι' 45). Μάλιστα αυτή την προσφορά τη θεωρεί σαν αναγκαιότητα. Για τούτο και υπογραμμίζει: «ότι δει τον Υιόν του Ανθρώπου πολλά παθείν, και δοκιμασθήναι από των πρεσβυτέρων και των αρχιερέων και των γραμματέων και αποκτανθήναι» (Μάρκ. η' 31). Δηλαδή, «ότι πρέπει ο Υιός του Ανθρώπου να πάθει πολλά, να αποδοκιμαστεί... και να θανατωθεί».

Αυτό το «δει», αυτό το «πρέπει», το επαναλαμβάνει ο Χριστός και στη συνομιλία Του με τον Νικόδημο λέγοντας: «Όπως ο Μωυσής, ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ' Αυτόν να μη καθεί, αλλά να ζήσει αιώνια. Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμον ώστε παρέδωσε στον θάνατο τον μονογενή Του Υιό, για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ' Αυτόν, αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. γ' 14-16).

Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι ο Χριστός από αγάπη θυσιάζεται για τον άνθρωπο με στόχο να γίνει ο άνθρωπος μέτοχος της αιώνιας ζωής. Όμως, για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος θα πρέπει να υπάρξει και η ανάλογη συμβολή του ανθρώπου μέσα από την πίστη και την εκπλήρωση των όρων που θέτει σήμερα ο Χριστός λέγοντας: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του κι ας με ακολουθεί».

Σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνησεως, προβάλλεται από τη μια ο Σταυρός του Κυρίου και από την άλλη οι δικές μας υποχρεώσεις. Στο μέσο, λοιπόν, της διαδρομής της αγωνιστικής πορείας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η Εκκλησία προβάλλει τον Σταυρό του Κυρίου όχι απλά για να τον προσκυνήσουμε, αλλά κυρίως για να συναισθανθούμε τη σπουδαιότητα της Σταυρικής θυσίας του Χριστού. Παράλληλα, όμως, να αντλήσουμε δύναμη και

θάρρος σε σημείο που να αντανακλάται στη ζωή μας η ζωή του Χριστού. Μια ζωή που δεν αμαρτάνει. Μια ζωή που θυσιάζεται από αγάπη για τους άλλους. Μια ζωή που μέσα από την αγάπη έχει τη δυνατότητα να συγχωρεί ακόμα κι εκείνους που τον σταυρώνουν. Μια ζωή που παραμένει αγία, έστω κι αν ζει σε αμαρτωλό περιβάλλον.

Αυτός ο τρόπος ζωής είναι ο καλύτερος μέσα από τον οποίο θα δείξουμε τον σεβασμό μας προς τον Σταυρό του Χριστού. Αυτός ο τρόπος ζωής είναι ο πιο ειλικρινής και ο πιο γνήσιος τρόπος μέσα από τον οποίο θα προσφέρουμε την προσκύνησή μας στον Τιμίο Σταυρό.

Παράλληλα, ως προσφέρουμε αυτή την προσκύνηση με μια ευχαριστήρια προσευχή για όλες τις φανερές και αφανείς ευεργεσίες Του. Ας Τον ευχαριστήσουμε ακόμα και για τις όποιες δοκιμασίες επιτρέπει η αγάπη Του. Στ'αλήθεια, αυτή η προσευχή είναι πολύ λυτρωτική, όταν αναφωνούμε μαζί με τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο «δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν». Ας είναι δοξασμένο το όνομα του Θεού. Παράλληλα με τη λυτρωτική προσευχή ας τον παρακαλέσουμε να μας δίνει δύναμη και προ παντός πίστη και υπομονή πολλή για να αντέξουμε ως το τέλος. Και τούτο γιατί όπως μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Χριστός: «ο υπομείνας εις τέλος ούτος σωθήσεται» (Ματθ. ι' 22). Όποιος μείνει σταθερός ως το τέλος, αυτός θα σωθεί.

Ο Χριστός, λοιπόν, όπως προσκάλεσε τότε τον κόσμο και τους μαθητές Του, έτσι προσκαλεί και μας σήμερα, μ' ένα προσκλητήριο διαχρονικό. Ένα προσκλητήριο μέσα από το οποίο προβάλλουν ένας βασικός όρος, η ελευθερία, αλλά και τρεις βασικές προϋποθέσεις. Πρώτον, η απάρνηση του εαυτού μας. Δεύτερον, η άρση του σταυρού μας και τρίτον η ακολουθία του σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας.

Ο Χριστός, λοιπόν, ζητά ελεύθερους ανθρώπους που θα έχουν σαν επίκεντρο όχι τόσο την αγάπη προς τον εαυτό τους, αλλά κυρίως την αγάπη και τη θυσία για τους άλλους, όπως την πρόβαλε ο ίδιος. Μας ζητά, ακόμα ο Χριστός να σηκώσουμε τον δικό μας σταυρό μέσα από τον οποίο θα εκφραστεί η πίστη μας και θα γινόμαστε το ζωντανό παράδειγμα για τους γύρω μας. Ένα παράδειγμα δύναμης που θα επιβεβαιώνει ότι αυτή η δύναμη έχει σαν πηγή τη Χάρη του Θεού. Άρα «Θεού το δώρον». Αυτό μπορεί να εκτιμηθεί μόνο μέσα από τη δική μας ελεύθερη αποδοχή και αγόγγυστη άρση του δικού μας σταυρού.

Αδελφοί μου, ο Σταυρός του Χριστού, που προβάλλει σήμερα μπροστά μας για προσκύνηση, πέρα από τη λυτρωτική του δύναμη, μας στέλλει μήνυμα θάρρους και ελπίδας. Παράλληλα, μας υπενθυμίζει και τις δικές μας υποχρεώσεις που ξεκινούν από το «όστις θέλει», περνούν από το «απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού» και καταλήγουν στο «ακλουθείτω μοι». Με την εκπλήρωση των πιο πάνω θα διαπιστώσουμε ότι η αγιότητα είναι μεν δύσκολη, αλλά ότι είναι κατορθωτή σε κάθε εποχή.

Ας την επιδιώξουμε με τη δύναμη και τη χάρη του Σταυρού που σήμερα προσκυνούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13 - 20

Ευαγγέλιον: Μάρκου θ' 17 - 31

7 Απριλίου 2019

Πλήθος πολύ, άνδρες, γυναίκες και παιδιά με τους αρρώστους τους, έχουν κατακλύσει τους χώρους, για να πλησιάσουν τον Κύριο. Έρχονται να δουν τον ίδιο τον Δάσκαλο, για Τον οποίο έχουν ακούσει τόσο μεγάλα και θαυμαστά. Έρχονται να θεραπεύσουν τους ασθενείς τους, γιατί πιστεύουν στη δύναμή Του. Στην προκειμένη περίπτωση όμως ο Χριστός μαζί με τους τρεις μαθητές του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη απουσιάζουν. Βρίσκονται στο όρος Θαβώρ, όπου ο Χριστός μεταμορφώθηκε μπροστά τους. Γι' αυτό και ο πατέρας παρουσιάζει τον γιό του στους άλλους εννέα μαθητές. Απογοητευμένος, όμως από την αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν τον γιό του, λέει με παράπονο στον Χριστό, όταν αυτός κατέβη από το Θαβώρ: «Ήνεγκα τόν υιόν μου πρὸς σέ ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον». Έφερα σε Σένα, τον γιο μου, που από μικρός υποφέρει και κινδυνεύει! Έχει καταληφθεί από πονηρό πνεύμα, που του αφαίρεσε και την ομιλία. Και συνεχίζει: Όταν τον πιάσει η αρρώστια του, πέφτει κάτω, κινδυνεύοντας να σκοτωθεί, αφρίζει, τριζει τα δόντια του και μένει αναισθητός! Λυπημένος, συμπληρώνει διακριτικά: Ζήτησα από τους μαθητές Σου, να τον θεραπεύσουν αλλά δεν μπόρεσαν. Ζουν δίπλα στον Κύριο, αγαπητοί μου, οι μαθητές. Έχουν δει πολλά, μικρά και μεγάλα και απίθανα θαύματα. Τυφλούς να βλέπουν, παραλυτικούς να περπατούν, ανθρώπους υπό την εξουσία ακαθάρτων πνευμάτων να ελευθερώνονται και τόσα άλλα. Κι όμως «οὐκ ἴσχυσαν», δεν είχαν τόσο δυνατή πίστη, για να τον θεραπεύσουν. Δίκαια, με έντονο ύφος, θα λέγαμε, ο Θεάνθρωπος Χριστός, απευθύνεται προς τον παραπονούμενο πατέρα: «Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι;» Διερωτάται ο Χριστός. Ὡ ἀπίστη γενιά, που τόσα θαύματα είδες και εξακολουθείς να μην πιστεύεις! Πόσο χρόνο θα είμαι ακόμη μαζί σας; Έως πότε θα σας ανέχομαι; Ζητά και φέρνουν το παιδί μπροστά Του. Πέφτει εκείνο και κυλιέται στο έδαφος. Μένει ξερό και αναισθητό. Με φανερή ανησυχία και κάποια αμφιβολία, συνεχίζει ικετεύοντας, ο δύστυχος πατέρας: «Εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαχνισθεῖς ἐφ' ἡμᾶς». Αν μπορείς να κάνεις κάτι για μας, σπλαχνίσου μας, βοήθησέ μας! Άμεση η απάντηση του Κυρίου, που απαιτεί ωστόσο, τη συμμετοχή του πατέρα για να πραγματοποιηθεί το αίτημά του.

«Εἴ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι!»

Έχει αντιληφθεί ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, τις κάποιες αμφιβολίες του πατέρα. «Εἴ τι δύνασαι», λέγει. Γι' αυτό ζητά την επιβεβαίωση δυνατής, πραγματικής πίστης, που κάνει τα πάντα δυνατά. Με ανυπομονησία, έντονη ανησυχία και πόνο ψυχής, ο πονεμένος πατέρας, νιώθει την αδυναμία του. Κλαίοντας φωνάζει δυνατά: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ!» Κύριε, σου έχω εμπιστοσύνη. Βοήθησέ με, όμως, να ξεπεράσω την ολιγοπιστία μου και τις αμφιβολίες μου. Με έντονα φαινόμενα, μετά την εντολή του Κυρίου προς το παιδί, «ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ, καί μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν», θεραπεύεται ο γιος του, που από μικρό παιδί βασανίζεται και βασανίζει τους γύρω του.

Λύνει όμως και την απορία των μαθητών, όταν αργότερα, που βρέθηκαν μόνοι, μαζί Του ρώτησαν γιατί: «ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό». Το είδος αυτού του δαιμονίου δε μπορεί να βγει παρά «ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ», η

απάντηση του Κυρίου. Ασφαλώς οι μαθητές διέθεταν την πίστη στον Κύριο, αλλά δεν αρκεί, αν δεν είναι δυνατή, χωρίς ενδόμυχες αμφισβητήσεις και πάντοτε να συνοδεύεται από θερμή προσευχή και νηστεία.

Εκτός από το θαύμα της θεραπείας του νέου, πολλά είναι τα μηνύματα της σημερινής περικοπής, αγαπητοί μου. Βασικό πάντοτε το θέμα της πίστης. Η πίστη που είναι το περιεχόμενο των χαρακτηριστικών της θρησκείας του Χριστού. Αλλά στη σημερινή περίπτωση είναι και η ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη στη δύναμη του Θεού. Αυτή, τη χωρίς αμφιβολίες, εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού και τη συνεχή φροντίδα για το πλάσμα Του, θέλει να τη δει σε μας. Τη θέλει να μετατρέπεται σε ισχυρό όπλο, αντιμετώπιση κάθε δυσκολίας. Λυτήριο καθημερινών προβλημάτων. Αυτή, η πίστη μας, είναι που θα προσελκύσει, όποτε χρειαστεί, την βοήθεια του Θεού και τη θαυματουργική Του παρέμβαση. «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι», απαντά ο Χριστός στον δυστυχῆ πατέρα. Προϋπόθεση, η συνεισφορά της πίστης μας! Πίστη συνεχῆς, σταθερῆ, χωρίς ταλαντεύσεις ἢ αμφιβολίες. Πίστη που ενισχύεται ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία μας με τὸν Κύριό μας. Τὸ φαινόμενο τῆς ἀστραπῆς, αγαπητοί μου, συμβαίνει ὅταν μια θετικὴ ηλεκτρικὴ ἐκκένωση συναντήσῃ ἀντίστοιχη ἐνέργεια ἀπὸ τὴ γῆ. Ἀνάλογη ἡ σχέση ἀνάμεσα στὴ δυναμικὴ θεία ἐνέργεια καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸ πίστη τοῦ ἀδύνατου ἀνθρώπου. Ἡ πάντα διαθέσιμη καὶ πρόθυμη θεία δύναμη, ἐρχεται νὰ συναντήσῃ τὴν ἀνάτασή μας, πρὸς τὸν δωροδότῃ Θεὸ μας. Ἡ ταπεινὴ καὶ εὐκρινὴς παράκληση τοῦ πονεμένου πατέρα, βρήκε ἀμεση ἀναπόκριση ἀπὸ τὸν σπλαχνικὸ Κύριο.

Ακούσαμε, στὴ συνέχεια, τὸν Χριστό, που υποσχέθηκε νὰ μας ἀγαπά καὶ νὰ μας φροντίζει, νὰ διερωτᾶται: Μέχρι πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Μέχρι πότε θὰ σας ἀνέχομαι; Περιμένει ὁ Θεὸς τὴν ἀναπόκρισή μας. Θὰ ἤθελε βέβαια, νὰ ἐκδηλώνεται ἀμεσα, με ἔργα πίστης, προσήλωσης καὶ λατρείας Εκείνου. Ἐμεῖς, ὁμως, πολὺ λίγο ἀναποκρινόμαστε στὶς ἐντολές Του καὶ συνήθως πολὺ ἀργά. Καὶ πάντα, ὅταν σοβαρὰ προβλήματα, παρουσιάζονται μπροστὰ μας, σαν πελώρια ἀπροσπέλαστα κύματα. Κι ὁμως, μας ἀνέχεται. Μακροθυμεῖ. Μας σπλαχνίζεται, γιατί εἶναι «ἀδύνατον ψεῦσασθαι Θεόν». Παραβλέπει τὶς ἀμαρτίες καὶ τὰ λάθη μας. Ἐρχεται ἀρωγός, ἐκεῖ που δεν Τὸν περιμένουμε. Εἶναι πιστός στὶς υποσχέσεις Του, ὅπως ἀκούσαμε καὶ στὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ. Οἱ θεῖες υποσχέσεις, που με πίστη δέχτηκε ὁ Ἀβραάμ, τελικὰ πραγματοποιήθηκαν.

Καὶ βέβαια τονίζει, ὅτι γιὰ τὸν πραγματικὰ σταθερὰ πιστό, τὸ κάθε τι εἶναι δυνατό νὰ πραγματοποιηθεῖ, ἀλλὰ με κάποιον ὄρο, ἀναφέραμε. Τὸν καθόρισε γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ἀδύνατης πίστης τῶν μαθητῶν. «Ὁὐκ ἴσχυσαν» σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος. Καὶ στὴν ἀπορία τους, γιατί «οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν» τὸ διαμόνιο, τους ἀπαντᾶ ὁ Κύριος: «Τοῦτο τὸ γένος ἐπ' οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστειᾷ». Δεν μπόρεσαν νὰ ἀπαλλάξουν τὸν νεὸ ἀπὸ τὸ δαιμόνιο, γιατί ὁ μόνος τρόπος εἶναι ἡ προσευχὴ καὶ νηστεία. Ὡστόσο ἡ προσευχὴ μας, με περισσότερὴ αυτοσυγκέντρωση, γίνεται ἀποτελεσματικότερη. Ὅταν εἴμαστε ἐλεύθεροι ἀπὸ υλικές, σωματικὲς ἀνάγκες καὶ ἐπιθυμίες, με τὴ νηστεία, προσηλώνομαστε σταθερὰ στὴν ἐπικοινωνία μας με τὸν Θεὸ. Τότε πράγματι, εἶναι τὸ κάθε τι δυνατό, γιὰ ἐκείνον που διαθέτει σταθερὴ, ἀπαρασάλευτη καὶ ολοκληρωμένη πίστη. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ μῆνυμα καὶ παράγγελμα, εἶναι περισσότερο ἐπίκαιρο στὴν περίοδο τῆς τεσσαρακοστῆς που διανύουμε, αγαπητοί μου. Ἀς μὴ τὸ ξεχάσουμε!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ' 11-14

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι' 32-45

14 Απριλίου 2019

Ο Κύριος πορεύεται προς τα Ιεροσόλυμα και έχει το πρόσωπό του στραμμένο στην ιερή πόλη. Οι μαθητές εκστατικοί απορούν βλέποντας τον Κύριο τόσο άφοβα να προχωρεί σταθερά προς τον τόπο του μαρτυρίου, προς την πόλη όπου πρόκειται να πάθει τόσα πολλά. Τον βλέπουν να μην αποφεύγει τον σταυρικό θάνατο, αλλά να σπεύδει προς αυτόν για τη σωτηρία του κόσμου. Και φοβούνται καθώς Τον ακούν κάποια στιγμή να τους λέει όσα πρόκειται να συμβούν στα Ιεροσόλυμα· ότι εκεί θα παραδοθεί στους αρχιερείς και θα Τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα Τον παραδώσουν στους Ρωμαίους κι αυτοί θα Τον εμπαιξουν και θα Τον μαστιγώσουν και θα Τον φονεύσουν. Αλλά Αυτός την τρίτη μέρα θα αναστηθεί.

Οι μαθητές, όμως, φαίνεται πως δεν κατανοούν τα λόγια του Κυρίου. Ενώ ο Κύριος τους μιλάει για πάθος, αυτοί ζουν σ' άλλο κόσμο, επιζητούν τη δόξα! Δυο μάλιστα από αυτούς, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης, πλησιάζουν τον Κύριο και Του ζητούν τιμές και αξιώματα, Του ζητούν να καθίσουν δεξιά και αριστερά στον βασιλικό θρόνο Του!

Μόλις αντιλαμβάνονται το αίτημα των δύο οι άλλοι δέκα, αγανακτούν. Γιατί άραγε; Αισθάνονται μήπως πόσο ολέθριο πάθος είναι η φιλοδοξία των δύο μαθητών; Όχι ασφαλώς. Οι δέκα αγανακτούν διότι είναι και οι ίδιοι φιλόδοξοι, θέλουν κι αυτοί τιμές και αξιώματα και αισθάνονται ότι παραγκωνίζονται. Βέβαια είναι κατανοητή αυτή τους η εκτροπή. Διότι δεν έχουν λάβει ακόμη τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό διακατέχονται όχι μόνο από τη μάταιη φιλοδοξία και προσδοκία υλικών αμοιβών, αλλά και από αντιζηλίες και πνεύμα ανταγωνισμού. Πόσο λίγο κατάλαβαν οι μαθητές τι είναι το ταπεινό φρόνημα που τους δίδασκε επί τρία χρόνια ο Κύριος με τομ λόγο του και με τη ζωή του! Δεν ήθελαν ούτε να σκεφθούν ένα ταπεινωτικό μαρτύριο! Ο νους τους πήγαινε στη συνέχεια των γεγονότων, στη δόξα! Ο Κύριος, όμως, με μεγάλη υπομονή αντιμετωπίζει τη φιλοδοξία των μαθητών και στοργικά στιγματίζει τα εγκόσμια φιλόδοξα ελατήριά τους.

Δεν αρνείται, βέβαια, ο Κύριος τη δόξα, αλλά δίνει την πραγματική της διάσταση: Όσοι θέλουν να δοξασθούν, τους λέει, πρέπει πρώτα να ταπεινωθούν, να αγιασθούν και να θυσιασθούν. Και διδάσκει έτσι όλους μας ότι ο δρόμος προς την αληθινή δόξα ξεκινάει από τα ανηφορικά μονοπάτια της ταπεινώσεως, της αγιότητας και της θυσίας. Αυτή είναι η πραγματική δόξα, η δόξα του Κυρίου και των Αγίων της Εκκλησίας μας, δόξα αιώνια και αληθινή. Διότι δεν είναι μία ανθρώπινη επιβράβευση, είναι δόρο του Θεού· γι' αυτό και έχει αιώνια αξία.

Όλοι λοιπόν οι πιστοί ακολουθώντας το παράδειγμα του Κυρίου και των Αγίων μας, πρέπει να πορευόμαστε στον δρόμο της ζωής μας σταθερά προσηλωμένοι στην αληθινή δόξα. Να μην κολλάει η ψυχή μας στα μάτια και τα φθηνά, να μην επιζητούμε επίγειες τιμές και αξιώματα, αλλά να προσβλέπουμε στην πραγματική δόξα, που είναι η αιώνια δόξα, την οποία θα απολαύσουν οι άνθρωποι του χρέους, της ταπεινώσεως και της θυσίας.

Η εσφαλμένη αυτή επιδίωξη της εγκόσμιας δόξας από τους μαθητές έδωσε την αφορμή στον Κύριο να τους εξηγήσει ότι στη δική του βασιλεία, που είναι βασιλεία πνευματική, δεν έχουν θέση νοοτροπίες εξουσίας και κυριαρχίας. Μεταξύ σας, είπε, δεν επιτρέπεται να συμπεριφέρεσθε όπως κάνουν οι κοσμικοί άνθρωποι. Αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, να είναι υπηρέτης σας. Και όποιος θέλει να γίνει πρώτος, να γίνει ταπεινός δούλος όλων.

Αυτό ακριβώς, άλλωστε, έκανε και ο Ίδιος. Έγινε άνθρωπος όχι για να Τον υπηρετούν οι άνθρωποι, αλλά για να μας υπηρετήσει. Έλαβε μορφή δούλου για να μας διακονήσει. Έγινε δούλος των δούλων Του. Έγινε άνθρωπος, για να μας προσφέρει την ύψιστη διακονία, να δώσει τη ζωή Του για να σωθούμε όλοι εμείς οι σκλάβοι της αμαρτίας.

Η βασιλεία του Θεού, λοιπόν, είναι βασιλεία διακονίας και όχι εξουσίας και κυριαρχίας. Αυτό πρέπει να το προσέξουμε όλοι μας, όλα τα μέλη της Εκκλησίας. Δεν έχουμε δικαίωμα λόγω της θέσεώς μας να επιζητούμε προβολή και κυριαρχία πάνω σε άλλους πιστούς, αλλά έχουμε καθήκον να υπηρετούμε τους άλλους. Να γινόμαστε δούλοι των δούλων, να είμαστε πρόθυμοι και για τις πιο ταπεινές διακονίες αγάπης προς τους αδελφούς μας. Έτσι θα οικοδομούμε ο ένας τον άλλον. Μεγάλοι στην Εκκλησία δεν είναι όσοι έχουν κάποια περίοπτη θέση, αλλά οι ταπεινοί, αυτοί που δέχονται με χαρά να επιτελούν ταπεινές διακονίες, και να είναι παραγκωνισμένοι για το καλό των άλλων. Αυτούς τιμά ο Θεός και αυτούς θα δοξάσει. Κάποτε και σ' αυτή τη ζωή, πάντοτε όμως στην ένδοξη αιωνιότητα.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος : Φίλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιβ' 1-18

21Απριλίου 2019

«Ο ουν Ιησούς προ εξ ημερών του Πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν... τη επαύριον... έρχεται Ιησούς εις Ιεροσόλυμα» (Ιωάν. ιβ' 1 και 12)

Δυο σημαντικά γεγονότα προβάλλουν μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Η θερμή υποδοχή της οποίας τυγχάνει ο Χριστός έξι μέρες πριν από το Ιουδαϊκό Πάσχα στη Βηθανία από την οικογένεια του Λαζάρου και την άλλη μέρα η θριαμβευτική υποδοχή στα Ιεροσόλυμα από το μεγάλο πλήθος που είχε έρθει για τη γιορτή του Πάσχα.

Διπλή υποδοχή, αρχικά στη Βηθανία και την άλλη μέρα στα Ιεροσόλυμα. Υποδοχή σε προσωπικό και οικογενειακό επίπεδο, αλλά και υποδοχή σε επίπεδο ομαδικό- κοινωνικό. Υποδοχή ανθρώπινη, ταπεινή και την ίδια στιγμή ένδοξη και θριαμβευτική.

Στη Βηθανία, οι αδελφές του Λαζάρου Μάρθα και Μαρία, με διαφορετικό τρόπο η κάθε μια, αποτυπώνουν τη διαχρονική αναγκαιότητα του ανθρώπου να εκφράζει προς τον Θεό τις εγκάρδιες ευχαριστίες του, για όλες τις φανερές και αφανείς ευεργεσίες Του. Έτσι, η μεν Μάρθα στάθηκε ιδιαίτερα στην ετοιμασία του δείπνου, η δε Μαρία προχώρησε σε μια πράξη βαθύτερη. Μια πράξη πραγματικής λατρείας. Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο, «η Μαρία πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Χριστού. Έπειτα τα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια Του κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδία του μύρου».

Η πράξη αυτή της Μαρίας ερμηνεύεται κατά τρόπο διαφορετικό από τους παρευρισκόμενους. Ο μεν Ιούδας το θεωρεί σαν άσκοπη σπατάλη κι ότι το μύρο θα μπορούσε να πουληθεί για τριακόσια αργυρά νομίσματα και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς. Θεωρητικά η πρόταση του Ιούδα ίσως να ήταν επαινετή αν ήταν ειλικρινής. Γιατί, όπως παρατηρεί ο ευαγγελιστής Ιωάννης: «Το είπε αυτό, όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης και καθώς διαχειριζόταν το κοινό ταμείο, συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σ'αυτό ».

Πολλές φορές κι εμείς κατακρίνουμε τους άλλους για «σπατάλες» που γίνονται, είτε για τον εξωραϊσμό των Εκκλησιών, είτε και για καθαρά προσωπική χρήση. Κατακρίνουμε όταν αμύθητα πλούτη ξοδεύονται για διασκεδάσεις, για αγορά πανάκριβων κοσμημάτων ή για ανέγερση πολυτελών επαύλεων. Όμως, την ίδια στιγμή που κατακρίνουμε τους άλλους, γιατί δήθεν αγαπήσαμε τους φτωχούς, την ίδια στιγμή εμείς μπορεί να προχωρούμε σε μικρές μεν, αλλά αχρειαστες σπατάλες χωρίς να σκεφτόμαστε τους φτωχούς. Έχουμε σκεφτεί, λοιπόν, πως ελάχιστες από τις αχρειαστες δαπάνες μας θα ήταν βάλσαμο για κάποιους άλλους που δεν έχουν τίποτε; Την αγάπη προς τους φτωχούς μπορούμε να την εκδηλώνουμε στην πράξη καθημερινά, γιατί οι φτωχοί βρίσκονται πάντοτε ανάμεσά μας. Την ίδια στιγμή δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι θα υπάρχουν και στιγμές, που η φιλανθρωπική δράση θα δώσει τη θέση της στην ανάγκη εκδήλωσης

της ευγνωμοσύνης μας κατά τρόπο λατρευτικό προς τον Χριστό που Σταυρώθηκε κι Αναστήθηκε για μας.

Αυτό τον τελευταίο τρόπο της ευγνώμονης ευχαριστίας επέλεξε σήμερα η Μαρία, γεγονός που έγινε αποδεκτό από τον Χριστό και που θεωρήθηκε μάλιστα σαν προάγγελος του Πάθους και της Ταφής Του. «Άφες αυτήν», είπε στον αγανακτισμένο Ιούδα. «Εἰς την ημέραν του ενταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό» και συνέχισε : «Οἱ φτωχοὶ πάντοτε θα υπάρχουν κοντά σας, ἐμένα, ὅμως, δε θα με ἔχετε πάντοτε».

Τα πιο πάνω λόγια του Χριστοῦ δεν στρέφονται ούτε κατά της φιλανθρωπίας, ούτε και εναντίον των φτωχών, αλλά απευθύνονται στον καθένα για την ανάγκη , να τον αντικρίσουμε προσωπικά και λατρευτικά σε ορισμένες στιγμές της ζωής μας. Το ότι δεν στρέφεται εναντίον των φτωχών επιβεβαιώνεται και από τη διδασκαλία Του για τη Δευτέρα παρουσία και την τελική κρίση, όπου το κριτήριο θα είναι η αγάπη και η προσφορά προς τους ανθρώπους που ἔχουν ανάγκη και τους οποίους χαρακτηρίζει σαν «ἐλάχιστους ἀδελφούς Του» (Ματθ. κε' 31-46).

Κατά συνέπεια, η απάντηση του Χριστοῦ προς τον Ιούδα αποτελεί τη διαχρονική πρόσκλησή Του σε κάθε ἄνθρωπο, ἄρα και σε μας, για να πάρουμε ξεκάθαρη θέση ἀπέναντι στη Σταυρική Του Θυσία. Μια θυσία που είναι ἔκφραση της αγάπης του Θεοῦ προς εμάς, τους ἄνθρωπους. Παράλληλα είναι κι ἓνα μήνυμα, ὅτι η συναίσθηση αὐτοῦ του χρέους δεν πρέπει να είναι ευκαιριακή και στιγμιαία, ὅπως ἔγινε ἀργότερα στα Ιεροσόλυμα, ὅπου εὐκόλα ζητωκραύγασαν το «ωσαννά» ,στρώνοντας μάλιστα κλαδιά φοινικιάς, ἐνῶ λίγες μέρες μετὰ φώναζαν το «σταυρωθήτω».

Ο Χριστός μπαίνει σήμερα ταπεινά στα Ιεροσόλυμα, «καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου». Την ἴδια ὥρα, ὅμως, μπαίνει θριαμβευτικά, σαν προάγγελος της νίκης κατά του θανάτου με την ἔνδοξη Ανάστασή Του. Αὐτή η ταπεινή και συνάμα ἔνδοξη πορεία πόσο ἔχει ἐπηρεάσει τη ζωή μας; Πόσο πλησιάσαμε τη διαχρονική ταπείνωση του Χριστοῦ; Την ταπείνωση, που σαν ἀρετὴ πρόβαλε στην ἀρχὴ του Τριωδίου ἀλλὰ και πόσο ἀσκήσαμε την ἀρετὴ της αγάπης με την οποία συμβολικά κλείνει η περίοδος του Τριωδίου με τη Σταυρική θυσία του Χριστοῦ; Ἰδιαίτερα δε πόσο ἔτοιμοι εἴμαστε να δεχθούμε την προσφορά της συγχώρησης του Θεοῦ σε εμάς και να την επιστρέψουμε ἐπαναλαμβάνοντας τους λόγους του Χριστοῦ: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τι ποιοῦσι» (Λουκ. κ γ' 34).

Ἀδελφοί μου, η Ἐκκλησία μέσω του ευαγγελίου, μας μεταφέρει τα γεγονότα ὅπως διαδραματίστηκαν «προ του Πάσχα». Την ἴδια στιγμή μεταφέροντας χρονικά τα γεγονότα στην ἐποχὴ μας, μας καλεῖ να γίνουμε συμμέτοχοι σ'αὐτά, ὄχι σαν ἀπλοὶ θεατὲς ἀλλὰ οὐτε και σαν σταυρωτὲς. Μας καλεῖ μαζί με τα δικά μας βᾶτα να ἀναφωνήσουμε συνειδητὰ το «ωσαννά εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ναι, συνειδητὰ μετατρέποντας την εὐλικρίνεια προθέσεων και συναισθημάτων σε συνειδητὲς πράξεις καθημερινῆς ζωῆς, μέσα ἀπὸ τις οποίες θα ἀναδύεται το ἄρωμα της αγάπης, της θυσίας και της προσφοράς. Αὐτῶν των ἀρετῶν ἀξιώσέ μας Κύριε, σαν ευγνώμονη ευχαριστία προς τη δική Σου αγάπη. Ἀμήν.

Θεόδωρος Ἀντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ. α' 1-8

18 Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 1 -17

28 Απριλίου 2019

«Και εθεασάμεθα την δόξαν Αυτού»

Η καρδιά μας σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, σκιρτά με παλμούς υπερκόσμιας χαράς. Μαζί μας ευφραίνονται και αυτοί οι ουρανοί και συνεορτάζει όλος ο κόσμος, ορατός και αόρατος. Συνεορτάζουμε όλοι το ύψιστο γεγονός της λαμπροφόρου έγερσης του Κυρίου, που μετέβαλε την όψη του κόσμου και που αποτελεί σήμερα το κέντρο, γύρω από το οποίο στρέφονται οι σκέψεις, τα σχόλια και οι συζητήσεις μας. Όλα υμνούν την Ανάσταση και όλοι μας μιλούμε για τον Αναστάντα Κύριο. Στο θαύμα αυτό της ένδοξης Ανάστασης του Κυρίου, λάμπει και ακτινοβολεί η άφατη δόξα Του. Ένα δείγμα της δόξας του Αναστάντος Σωτήρος αποτελεί το γεγονός ότι το θαύμα της Ανάστασης του Κυρίου, συντάραξε και κατατρόμαξε τους εχθρούς Του. Και το ευχάριστο είναι ότι η δόξα αυτή του Αναστάντος Κυρίου δεν έλαμψε μόνο στους ανθρώπους της εποχής εκείνης, αλλά ακτινοβολεί και σήμερα. Γι' αυτό και καλό είναι ν' ασχοληθούμε κι εμείς, σήμερα, κάπως εκτεταμένα με το θέμα αυτό.

Όπως είπαμε και πιο πάνω το θαύμα της Ανάστασης του Κυρίου, συντάραξε και κατατρόμαξε τους εχθρούς Του. Πρώτοι εκυριεύθησαν από τον τρόπο οι στρατιώτες της «κουσιωδίας», που εφύλασσαν τον τάφο. Όταν είδαν τον Άγγελο, που ήλθε σαν αστραπή και «απεκύλισε τον λίθον από της θύρας του μνημείου» (Ματθ.κη'4), συγκλονίσθησαν «και από τον φόβο τους άρχισαν να τρέμουν και έγιναν σαν νεκροί». Κι εδώ επρόκειτο για ανθρώπους ώριμους, συνηθισμένους στις κακουχίες, στους πολέμους και στην σκληρή στρατιωτική ζωή, που εφοβήθησαν σαν μικρά παιδιά, μπροστά στο εκθαμβωτικό μεγαλείο της σκηνής της Ανάστασης.

Φαίνεται, όμως, μόλις συνήλθαν κάπως από την ταραχή τους, έτρεξαν αμέσως στην πόλη και ανακοίνωσαν στους αρχιερείς όλα όσα είχαν γίνει. Στο άκουσμα των συμβάντων διεισαχθήσαν αμέσως κι εκείνοι, που είχαν κινήσει γη και ουρανό, για να σταυρώσουν και να εξαφανίσουν από προσώπου της γης τον Κύριο και Θεό μας. Δεν έχει σημασία που δεν ηθέλησαν να πιστέψουν, στην Ανάσταση. Σημασία και μάλιστα μεγάλη, έχει το ότι προσπάθησαν να την αποκρύψουν από τον λαό. Με τα χρήματα που έδωσαν για να κλείσουν το στόμα των αυτοπτών μαρτύρων της Ανάστασης, παραδέχτηκαν στην ουσία την ήττα τους και την μεγαλειώδη νίκη του Χριστού. Εννόησαν, δηλαδή, κατά βάθος ότι έχασαν την υπόθεση του πεισματικού και λυσσαλέου αγώνα εναντίον του Ναζωραίου.

Αυτό που βλέπουμε, όμως, στη συνέχεια του Ευαγγελίου είναι το γεγονός ότι η Ανάσταση του Χριστού, δεν επηρέασε μόνο τους εχθρούς του Κυρίου, αλλά συγκλόνησε και τόνωσε και τους φίλους Του. Πρώτες εδοκίμασαν τα πρωτόγνωρα συναισθήματα του εκπληκτικού και χαρμόσυνου γεγονότος οι Μυροφόρες γυναίκες, που αξιώθησαν «όρθρου βαθέος» ν' ακούσουν από το στόμα του ίδιου του Αναστάντος το «χαίρετε» και να αγγίσουν τα πόδια Του και να τα προσκυνήσουν. Οι μυροφόρες, που αναδείχτηκαν όχι μόνο ευαγγελίστριες των Αποστόλων, αλλά και διεμήνυσαν πρώτες το μήνυμα της Ανάστασης σ' όλους τους ανθρώπους.

Μετά από τις Μυροφόρες επηρεάστησαν από την Ανάσταση και εθερμάνθησαν και επιρροπολήθησαν ψυχικά οι δυο Μαθητές που εβάδιζαν μαζί με

τον Αναστάνα Κύριο για αρκετή ώρα προς Εμμαούς και άκουσαν τους λόγους Του και Τον είδαν να ευλογεί και τα φαγητά τους, όπως αναφέρει ο ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. κδ' 13-35). Βλέπουμε μετά να επηρεάζονται και όλοι οι Μαθητές, που Τον είδαν να εμφανίζεται μπροστά τους στο υπερώο «κεκλεισμένων των θυρών». Κι εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε ότι οι κάπως δικαιολογημένοι και φυσικοί φόβοι και διαλογισμοί τους, λόγω του πρωτοφανούς γεγονότος, αντικαθίστανται αμέσως από την ειρήνη και τη χαρά της παρουσίας του Κυρίου (Λουκ. κδ' 36-53 και Ιωάν. κ' 19-29). Κι ενώ προηγουμένως εφοβούντο τους Ιουδαίους και εκλείδωναν με προσοχή τις θύρες του υπερώου, τώρα αισθάνονται μian υπερκόσμια δύναμη να διαπερνά το είναι τους. Γιατί γίνονται δυνατοί οι αδύνατοι και ατρόμητοι οι δειλοί, έτοιμοι και αποφασισμένοι να μαρτυρήσουν για τον Αναστάνα Κύριο.

Η δόξα, όμως, του Αναστάνα Κυρίου δεν έλαμψε μόνο στους ανθρώπους εκείνης της εποχής. Ακτινοβολεί και σήμερα. Άλλωστε η ένδοξη Ανάστασή Του είναι εκείνη, που δίνει συνεχώς ζωή και πνοή και δύναμη στην Εκκλησία Του. Με την Ανάσταση, ζει διά μέσου των αιώνων η Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Αυτή είναι το Α και το Ω της λατρευτικής της ζωής και από αυτήν αντλεί πνευματικούς χυμούς, που την κάνουν ικανή να ανθίσταται στη φθορά του χρόνου και στις πολυποικίλες επιθέσεις των μανιωδών εχθρών της. Όλοι σχεδόν οι ύμνοι του εσπερινού των Σαββάτων και του Όρθρου των Κυριακών του έτους, υμνούν την Ανάσταση και μεγαλύνουν τον Αναστάνα Κύριο. Κι είμαστε ευτυχείς εμείς οι Ορθόδοξοι, που ζούμε θα έλεγα, ένα συνεχές Πάσχα. Και το Μεγάλο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, με το οποίο ενωνόμαστε με τον Νικητή του θανάτου δεν είναι τίποτε άλλο παρά πραγματική αναπαράσταση της θυσίας και της Ανάστασής Του.

Με τη δύναμη της Ανάστασης (Φιλιπ. γ' 10) επίσης, συντελούνται και οι θαυμαστές ηθικές μεταβολές και ψυχικές νεκραναστάσεις τόσων και τόσων ψυχών στην Εκκλησία. Σ' αυτή τη δύναμη βασιζόμαστε και ζούμε στο εξής. Πραγματικά, το βάπτισμά μας σημαίνει τη συμμετοχή μας στον θάνατο και την ταφή του Χριστού. Κι όπως ο Πατέρας Θεός με τη δύναμή Του «ανέστησε το Χριστό από τους νεκρούς», μας λέει ο Απόστολος Παύλος το ίδιο κι εμείς μπορούμε να ζήσουμε μια νέα ζωή» (Ρωμ. στ' 4). Και να ξέρουμε ότι αυτή η δύναμη της Ανάστασης, είναι εκείνη, που μας χαρίζει θάρρος και ενθουσιασμό και ηρωϊκό φρόνημα, ώστε να αφηφούμε όλες τις δυσκολίες, που προβάλλονται στην πορεία της ζωής μας και να ζούμε με τη βεβαιότητα της τελικής νίκης και της ευτυχίας των ουρανών. Οι ψυχικές αυτές κατακτήσεις του Αναστάνα Κυρίου και τα πλήθη των ανθρώπων, που ζουν αφοσιωμένοι σ' Εκείνο, μέσα μάλιστα στην αποστατημένη εποχή μας, είναι πραγματικότητες, που φανερώνουν περίτρανα και σήμερα τη δόξα του Κυρίου μας.

Αδελφοί μου! Είναι μεγάλο το χάρισμα της υιοθεσίας μας και μέγιστη και συγκινητική η προς όλους εμάς ευεργεσία και δωρεά του Υιού του Θεού, που έπαθε για μας και αναστήθηκε και μας έχει καλέσει για τα μεγάλα, τα ωραία, τα θεϊκά, τα αιώνια και τα αθάνατα, τα ευγενή και υψηλά, αυτά που ζητεί να επιθυμούμε και να επιδιώκουμε. Επίσης καθαρότητα ζωής, ανυπόκριτη αγάπη, ανωτερότητα, ειρήνη, εξάρσεις προσευχής. Με λίγα λόγια να κλείσουμε για πάντα στην ψυχή μας τον Αναστάνα Κύριο και να ζούμε την Ανάσταση την κάθε μας μέρα. Γένοιτο.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σα.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Δε.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	10/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Πα.	5/4	ΕΜΠΙΑ (Δ' Χαιρ.)
Πα.	15/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Α' Χαιρ.)	Κυ.	7/4	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυ.	17/3	ΤΣΑΔΑ	Πα.	12/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Ακάθιστος Ύμνος)
Πα.	22/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Β' Χαιρ.)	Κυ.	14/4	ΠΕΡΓΙΑ
Κυ.	24/3	ΒΑΣΑ (Εσπ.)	Κυ.	21/4	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυ.	24/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος	Κυ.	21/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Δε.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη	Δε.	22/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ (Βράδυ)
Δε.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Τρ.	23/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας (Βράδυ)
Πα.	29/3	ΑΡΜΟΥ (Γ' Χαιρ.)	Τε.	24/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
Κυ.	31/3	ΦΟΙΝΙ	Πε.	25/4	ΟΜΟΔΟΣ (Πρωί)
			Πε.	25/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Πα.	26/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί + Βράδυ)
			Σα.	27/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Πρωί)
			Σα.	27/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Δε.	29/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	3/3	ΤΑΛΑ	Δε.	1/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Τρ.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πα.	5/4	ΘΕΛΕΤΡΑ (Δ' Χαιρ.)
Κυ.	10/3	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Κυ.	7/4	ΜΕΣΟΓΗ
Πα.	15/3	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Α' Χαιρ.)	Πα.	12/4	(Ακάθιστος Ύμνος)
Κυ.	17/3	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	14/4	ΛΥΣΟΣ
Πα.	22/3	ΑΚΟΥΡΔΑΔΙΑ (Β' Χαιρ.)	Σα.	20/4	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυ.	24/3	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ	Κυ.	21/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Δε.	25/3	ΚΑΘΗΚΑΣ	Κυ.	21/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Δε.	25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)	Δε.	22/4	ΠΡΟΔΡΟΜΙ (Βράδυ)
Πα.	29/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Γ' Χαιρ.)	Τρ.	23/4	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Βράδυ)
Κυ.	31/3	ΟΜΟΔΟΣ	Τε.	24/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
			Πε.	25/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί + Βράδυ)
			Πα.	26/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
			Πα.	26/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Βράδυ)
			Σα.	27/4	ΓΙΟΛΟΥ (Πρωί)
			Σα.	27/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
			Κυ.	28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Δε.	29/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος
			Τρ.	30/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τρ.	5/3	ΑΚΑΜΑΣ, Άγιος Κόνωνας	Πα.	12/4	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθιστος Ύμνος - Αγρυπνία)
Σα.	9/3	ΤΑΛΑ, Άγιος Σαράντα	Κυ.	14/4	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	10/3	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	21/4	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ
Δε.	25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ (+ Δοξολογία)	Πα.	26/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
Σα.	30/3	ΚΑΘΗΚΑΣ, Άγιος Υπάτιος	Σα.	27/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί)
Σα.	30/3	Ι.Μ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ.)	Σα.	27/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Κυ.	31/3	Ι.Μ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Κυ.	28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Κυ.	28/4	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ. Αγάπης)
			Δε.	29/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ι. Μ. Αγ. Γεωργίου Κουμάνων

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ				ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ			
3/3	ΚΟΥΚΛΙΑ	7/4	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	10/3	ΑΥΑΗΜΟΥ	7/4	ΤΣΑΔΑ
10/3	ΜΕΣΟΓΗ	14/4	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	17/3	ΠΟΛΕΜΙ	14/4	ΓΙΟΛΟΥ
24/3	ΚΟΛΩΝΗ			31/3	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ		
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ							
10/3	ΚΟΝΙΑ	7/4	ΤΙΜΗ				
17/3	ΑΧΕΛΕΙΑ	14/4	ΛΕΜΠΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτοόσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imphou.org